

MIMINKA STROMŮ

A zase je tu jaro.

Znáte to – spadne ten pravý zahradnický déšť, vyraší první lístky a zazelená se travička.

A objeví se první květiny.

A rozkvetou stromy.

A v hlíně se probudí semínka, která čekala od loňského podzimu, aby mohla rozpuknout v nový život.

V hromádce loňského listí pod starým bukem se narodila malá lesní víla. Vystrčila z listí hlavičku s rozčuchanými vlasy a slušně pozdravila, jak se na malou vílu sluší: „Ahoj lese!“

„Dobrý den, tebe jsem tu ještě neviděl,“ ozvalo se z větve nad ní. Seděl tam pěnkavák a zvědavostí mu div oči nevypadly z důlků.

„Já jsem tady nová, právě jsem se narodila.“

„Vypadáš jako lesní víla. Co budeš mít v lese na starosti? Každá víla má přece něco, o co se musí starat.“

„To já nevím, asi si budu muset něco najít,“ odpověděla mu maličká a honem si rovnala pomačkanou sukýnku a prstíky pročesávala vlasy. „Půjdu se tady trochu porozhlédnout.“

„Počkej, půjdu s tebou. Neznáš to tu, co kdybys zabloudila!“ honem na to pěnkavák, neboť byl od přírody velmi zvědavý.

Víla se rozběhla po vlhké lesní půdě a zamířila do míst, kde to hýřilo pestřími barvičkami.

„Jé, ty jsou krásné,“ obdivovala rozkvetlé sasanky a dymnivky. „Jaké jsou křehké a jaké mají krásné barvy!“

„Ty má na starosti víla jarních květin,“ poučoval ji pěnkavák. „Každé jaro, ještě než stromům narostou listy, pobíhá sem a tam, dýchá na kořínky a hlízky, a každému lístku pomáhá na svět.“

„A co dělá v létě?“ byla zvědavá nová víla.

„V létě odpočívá,“ vytahoval se svými znalostmi pěnkavák. „Celé jaro se má co otáčet. Rostlinám se v lese daří, dokud stromy ještě nemají listí a sluneční paprsky proniknou až k zemi. V létě je pod hustými korunami chladivý stín, a ten svědčí málokteré kytičce.“

„Hm, a co je támhleto za zvláštní rostlinku? Má uši jako slon,“ vykulila oči víla.

„Počkej, počkej, ta je opravdu zvláštní,“ kroutil hlavou pěnkavák. „Ale já už vím! To není žádná jarní kytička, to je přeci miminko!“

„Miminko? A čípak?“ divila se víla.

„No, myslím, že právě toho buku, co jsi se pod ním narodila.“

„Bukové miminko?“

„Ano, malý semenáček. Loni v létě setřásl buk své bukvice – semínka ukrytá v chlupatých číškách. Ta zapadla do půdy v okolí stromu a tam přečkala zimu. Některá roznesli ptáci a ta,

kteřá nesnědla divoká prasata, teď vyklíčila a rostou z nich nové stromky.

Nejprve vystrčí nad zem děložní lístky. V nich mají zásobu pro první dny svého života, než se naučí přijímat důležité živiny z půdy. Děložní lístky vypadají většinou úplně jinak než listy, které nese strom celý život. Sama jsi přece říkala, že tyhle první bukové lístky vypadají jako sloní uši. Brzy narostou listy pravé a tyto děložní ze stromečku opadnou. A pak se objeví další lístky a možná i nějaká větvička. To však bude pro letošek vše. Přezimuje malinký stromeček a příští jaro bude pokračovat v růstu. Trvá to mnoho let, než z miminka vyrostе strom. Třeba celý lidský život!

Jen málokteré stromové miminko se však dočká a dospěje ve statný strom. Většina z nich zahyne, protože v lese nenajde dostatek místa pro růst. Vždyť se podívej kolem sebe. Je tu všude spousta jiných, velkých stromů a tohle naše miminko má pramalou šanci se mezi nimi prosadit. Spoustu miminek také zašlapou zvířata a lidé, mnoho malých stromečků okouše lesní zvěř jako lahůdku. Vidíš, stromová miminka to nemají na světě vůbec lehké.“

„Chudinky! A to já se o ně postarám!“ vykřikla rozhořčeně malá víla. „Řekni mi pěnkaváku, jak vypadají miminka dalších stromů?“

„Podívej se támhle pod skupinku javorů.“

„Vyplazují na mě jazyky,“ smála se víla. „To jsou ale neslušná miminka. Javorová miminka vyplazují jazyky. A každé hned dva zároveň.“

„Miminka habru rostou za pěšinkou,“ lákal vílu pěnkavák.

„Každé má dvě malé paletky. Asi pro lesní malíře, co malují barvy jarním kytičkám,“ mudrovala malá víla. „Akorát dírky na palce v těch paletkách chybí.“

„Jejda, to jsem se lekla! Kdo to tu vystrkuje prstíky? Jako by po mně chtělo to miminko chňapnout.“

„To jsou děťátka lípy. Lipová miminka mají malé ručičky.“

„A toto vypadá jako malý doubek. Kdepak má ale děložní lístky?“ divila se víla.

„Pod zemí. Duby rostou ze žaludů a jejich děložní lístky jsou tak těžké, že by bylo pro miminko příliš namáhavé vytahovat je nad zem. Necháávají si je tedy ukryty u kořínků,“ znal i tentokrát odpověď zvědavý pěnkavák. „Pojď, zavedu tě ještě na kraj lesa, kde rostou břízy.“

Vyšli z lesa na jarní sluníčko a tam na odhalené půdě rostly droboučké semenáčky.

„Také vyplazují jazyčky, ale jen maličké. A jejich první lístky jako by byly ozdobeny krajkou. To jsou opravdová miminka. Březovým miminkům by slušela zavinovačka,“ rozplývala se víla.

„No, holka, vybrala sis nelehký úkol,“ pokýval hlavou pěnkavák. „Budeš se mít co ohánět celý rok a většinu miminek stejně nezachrániš.“

„Vím, ale snad mi někdo pomůže. Třeba nějaké děti. Mohly by pomoci přesadit některé semenáčky tak, aby měly víc místa a větší šanci vyrůst v dospělý strom,“ nevzdávala se nová víla – teď již víla semenáčeků.

„Myslíš, že by to děti samy dokázaly? Nebudou vědět, který semenáček mohou vzít a kde pro něj bude vhodný domov,“ pochyboval pěnkavák.

„Tak jim přece poradí dospělí – třeba ti, co mají na starost les. Tuším, že se jim říká lesníci. Některé děti chodí do přírodovědných kroužků a jejich vedoucí to třeba budou vědět také,“ nehodlala se vzdát malá víla.

Od těch dob víla semenáčeků pilně pobíhá po lese, stará se o miminka stromů a doufá, že jí přijdou pomoci nějaké šikovné děti.

